

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਜੇ.ਜੇ., ਐੱਮ/ਐੱਸ. ਸੋਹਲਾ ਮੱਲ ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਆਦਿ।-ਪਟੀਸ਼ਨਰਜ਼।

ਬਨਾਮ

ਸਟੇਟ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਬੋਰਡ, ਪੰਜਾਬ,
ਇਸ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ, ਆਦਿ ਰਾਹੀਂ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1972 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 324.

30 ਮਾਰਚ 1972 ਈ.

ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕੀਟ ਐਕਟ (1961 ਦਾ XXIII)— ਧਾਰਾ 2, 3, 43 ਅਤੇ 44 — ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950)— ਧਾਰਾ 14, 19 ਅਤੇ 226— ਧਾਰਾ 44 (3)- ਕੀ ਧਾਰਾ 14 ਅਤੇ, 19 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ-ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਧਾਰਾ 43 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੀ— ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 44 ਅਧੀਨ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ— ਕੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ— ਧਾਰਾ 3(14) ਅਤੇ 44— ਧਾਰਾ 44 ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ— ਕੀ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਧਾਰਾ 3(14)- ਅਜਿਹੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ— ਕੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ— ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਦੁਆਰਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਏਜੰਟ ਦੇ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲਾਅ— ਕਮਿਸ਼ਨ ਏਜੰਟ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਮੌਕਾ— ਕੀ ਜ਼ਰੂਰੀ— ਸੈਕਸ਼ਨ 2(ੳ)- “ਉਨ”— ਕੀ ਖੇਤੀ ਉਪਜ ਦਾ ਲੇਖ— “ਖੇਤੀ ਉਪਜ” ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ— ਕੀ “ਉਤਪਾਦਕ” ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸੀਮਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ— ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਆਯਾਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਆਦਰ ਫਲ— ਕੀ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ— ਰਾਜ ਦੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 44(3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੋਧੀ ਗਈ ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ— ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਹਿੱਸੇ— ਕੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸੰਵਿਧਾਨ-ਲਿਖਤ-ਕੀ ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕੀਟ ਐਕਟ, 1961 ਦੀ ਧਾਰਾ 44(3) ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਬੋਰਡ ਦੀ ਕਿਸੇ ਨਵੇਂ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਸੋਧਣ, ਤਬਦੀਲੀ ਕਰਨ, ਰੱਦ ਕਰਨ ਜਾਂ ਅਪਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਆਪਹੁਦਰੇ ਅਤੇ ਅਣਗੌਲੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸਬੰਧਤ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਦੂਸਰਾ, ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਸੁਝਾਅ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਤੀਜਾ, ਜੇਕਰ ਕਮੇਟੀ ਸੁਝਾਅ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਜਿਹੀ ਸੋਧ ਆਦਿ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਚੌਥਾ, ਇੱਕ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਬੋਰਡ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਮੈਂਬਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਅਹੁਦਿਆਂ 'ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਅਫਸਰਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਰਕਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਲਈ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਹਨ। ਅਜਿਹੀ ਸੰਸਥਾ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਮਨਮਾਨੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਯਮ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਚੁੱਪ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਧਾਰਾ 44(3) ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ।

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕਿਤਾਬ 'ਤੇ ਵਿਚੋਲੇ ਨੂੰ ਮੁੜ ਤੋਂ ਲਾਭੇ ਕਰਨ ਲਈ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਈ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ ਨਿਰਮਾਤਾ ਦਾ ਮੁਨਾਫਾ ਖਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਬੋਰਡ ਅਤੇ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਖੇਤੀ ਉਪਜਾਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਮੰਡੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਕਰਕਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਬਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਇੱਕ ਮਾਮੂਲੀ ਫੀਸ ਅਦਾ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। T¹ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਸਾਰਾ ਫੰਡ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਕਲਪਿਤ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵੱਖਰਾ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਮਾਰਕੀਟ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਏਜੰਟਾਂ ਅਤੇ ਡੀਲਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੁਕਾਬਲੇ ਦਾ ਤੱਤ ਵੀ ਸ਼ੁੱਧ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਤਪਾਦਕ ਨੂੰ ਉਪਜ ਲਈ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕਸਾਰ ਵਾਪਸੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕਾਨੂੰਨ, ਜੋ ਉਤਪਾਦਕ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਹੈ ਅਤੇ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦਦਾਰ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਬਾਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਨੂੰ ਆਮ ਜਨਤਾ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ 1^{ਤੀ} ਦੀ ਧਾਰਾ 43 (1) ਦੀ ਭਾਵ 'ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ 'ਤੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਐਕਟ ਨੂੰ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਏ ਬਿਨਾਂ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਤੀਜੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਐਕਟ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ਿਮਵਾਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਨੁਕਸ ਲੱਭ ਸਕਣ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਆਧੁਨਿਕ ਰੁਝਾਨ ਇਹ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਪਾਲਿਕਾ ਮੁੱਖ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਨੀਤੀ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਉੱਤੇ ਛੱਡ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਵੇਰਵੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਖਤਿਆਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਇੱਕ ਖਾਸ ਵਿਸ਼ਾ. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੇਕਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਅਲਟਰਾਵਾਇਰਸ ਵਜੋਂ ਮਾਰਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਪਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਮੂਰਤ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਨਿਯਮ ਘੜਨ ਦੇ ਵਿਵੇਕ ਨਾਲ ਨਿਯਤ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਨਿਯਮ ਜ਼ਰੂਰ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਂਦੇ ਹੋਣਗੇ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਐਕਟ ਦੇ ਕੁਝ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਦੁਹਰਾਈ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ- ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਕਮੇਟੀ ਧਾਰਾ 44 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਧਾਰਾ 43 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਕੁਝ ਵੇਰਵੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਮਨਮਾਨੀ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਲਾਜ਼ਮੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3(14) ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਕੰਮਕਾਜ ਲਈ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਉਸ ਮਾਈਮਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੋਰਡ ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦਾ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਵਿਧੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਹੋਰ ਸਬੰਧਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਵਾਲੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਗਵਰਨਮੈਂਟ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਜੋ ਬੋਰਡ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

M/s. Sohela Mal Dayal Singh, etc. v. The State Agricultural Marketing Board, Punjab, through its Chairman, Chandigarh, etc. (Sharma, J.)

ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸੇ ਅਪੰਗਤਾ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44 ਅਧੀਨ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 (4) ਦੇ ਪੂਰੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੋਰਡ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇਸ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਅਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਵੀ ਅਰਧ-ਨਿਅੰਤਰਿਤ ਸਮਰੱਥਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਸਮਰੱਥਾ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਕਮੇਟੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਸੋਧਾਂ ਅਤੇ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਨਿਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਬੋਰਡ ਅਤੇ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਸੋਧੇ ਗਏ ਕਾਰਜ ਅਰਧ-ਵਿਧਾਨਿਕ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਹ ਕਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਅੰਤਰਿਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਐਕਟ ਸਿਰਫ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਮੇਟੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਕਮਿਸ਼ਨ ਏਜੰਟਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਉਨ" ਸ਼ਬਦ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਉੱਨ ਜੋ ਪਸ਼ੂ ਪਾਲਣ ਦਾ ਉਤਪਾਦ ਹੈ। ਸਿੱਥੈਟਿਕ ਜਾਂ ਨਕਲੀ ਉੱਨ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਰਸਾਇਣਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਉਤਪਾਦ ਹੈ, ਐਕਟ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2(a) ਵਿੱਚ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਪਜ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ "ਪਸ਼ੂ ਪਾਲਣ" ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਚੰਗੇ ਆਰਥਿਕ ਨਤੀਜੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਜਨਨ। ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਜੋ ਪਸ਼ੂ ਪਾਲਣ ਦੇ ਕਿੱਤੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵਾਜਬ ਪੈਮਾਨੇ 'ਤੇ ਚਲਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਨਿਵੇਸ਼ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਪੈਦਾਵਾਰ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਛਿੱਲ ਅਤੇ ਟੈਨ ਨੀਰੀ ਉੱਨ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਉਪਜ ਵੀ ਮਹੱਤਵ ਮੰਨ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਉੱਨ ਜੋ ਪਸ਼ੂ ਪਾਲਣ ਦਾ ਉਤਪਾਦ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਨਕਲੀ ਜਾਂ ਸਿੱਥੈਟਿਕ ਉੱਨ, ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਪਜ ਦਾ ਇੱਕ ਲੇਖ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 'ਖੇਤੀ ਉਤਪਾਦ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ "ਉਤਪਾਦਕ" ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਕੇ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਜੋ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ 'ਖੇਤੀ ਉਪਜ' ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖੇਤਰੀ ਗਠਜੋੜ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਉਸ ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਰਾਜ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਟਰੱਸਟ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਉਸ ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਰਾਜ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਅਜਿਹੀ ਕਮੇਟੀ ਵਿੱਚ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਪਜ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਵਰਗੇ ਸਹਾਇਕ ਉਪਾਅ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੋਵੇਗੀ। ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ

ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀਆਂ ਖੇਤੀ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਕੇ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਲਈ ਖੜੋਤ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਹੈ। ਆਯਾਤ ਕੀਤੇ ਫਲ "ਖੇਤੀ ਉਪਜ" ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਨਾਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਅਤੇ ਸਟੋਰੇਜ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਇਸ

ਲਈ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀਆਂ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਦਰਾਮਦ ਕੀਤੇ ਫਲਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਫੀਸ ਲਗਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44(3) ਸਿਰਫ ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਸੋਧ ਅਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਕੋਲ ਇਸ ਪੱਖੋਂ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਪਾਅ ਨਹੀਂ ਹੈ। . ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੇਕਰ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਉਪਾਅ ਦੀ ਉਪਲਬਧਤਾ ਵਰਗੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਗੈਰ-ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਤਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰਨਾ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਬੋਰਡ ਕਾਰਪੋਰੇਟ ਅਤੇ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਰਾਜ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਰਿੱਠ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸੋਧਯੋਗ ਹਨ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226/227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਏ. ਸਰਟੀਓਰੀ, ਮਨਾਹੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਰਿੱਟ, 9 ਜੁਲਾਈ, 1971 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਗਜ਼ਟ ਦੇ ਅਣਗਹਿਲੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਕਿ/ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਰੋਕਿਆ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ।

ਐਚ.ਐਸ.ਵਾਸੂ, ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ ਐਲ.ਐਸ.ਵਾਸੂ, ਵਕੀਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਲਈ ।

ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ, ਆਰ.ਐਸ. ਮੋਗੀਆ ਅਤੇ ਜੇ.ਐਸ. ਨਾਰੰਗ, ਐਡਵੋਕੇਟਾਂ ਨਾਲ, ਰਿਸਤੇਦਾਰ ਨੰਬਰ 1 ਲਈ ।

ਨਿਰਣਾ

ਸ਼ਰਮਾ, ਜੇ.—ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ (ਸੀ.ਡਬਲਯੂ. ਨੰ. 1972 ਦਾ 324, 1971 ਦਾ 3761, 1972 ਦਾ 220, 1972 ਦਾ 295, 1972 ਦਾ 4436, 1971 ਦਾ 4436, 1971 ਦਾ 4199, 1971 ਦਾ 3765, 1971 ਦਾ 1971, 1971 ਦਾ 4436 1971 ਅਤੇ 1971 ਦਾ 4141) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕੀਟ ਐਕਟ, 1961 (1961 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 23) ਦੇ ਕੁਝ ਉਪਬੰਧਾਂ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸਨੂੰ ' ਐਕਟ' ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ) ਅਤੇ ਇਸ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

(2) ਸ੍ਰੀ ਐਚ ਐਸ ਵਾਸੂ, ਵਿਦਵਾਨ ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ, ਨੇ 1972 ਦੇ ਸੀਡਬਲਯੂ ਨੰਬਰ 324 ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਮਾਰਕੀਟ ਖੇਤਰ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਦੇ ਨੋਟੀਫਾਈਡ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਫਲਾਂ ਅਤੇ ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਦਾ ਵਪਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਏਜੰਟ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਮੰਤਵ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਤਹਿਤ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

M/s. Sohela Mai Dayal Singh, etc. v. The State Agricultural Marketing Board, Punjab, through its Chairman, Chandigarh, etc. (Sharma, I.)

ਇਸ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ. ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2(ਏ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ "ਖੇਤੀ ਉਪਜ" ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਅਤੇ ਫਲਾਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ, ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਫਲਾਂ ਅਤੇ ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਦੀਆਂ ਇਹਨਾਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਖਰੀਦ, ਵਿਕਰੀ, ਸਟੋਰੇਜ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਸੈਸਿੰਗ 'ਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੇ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ, 31 ਮਈ, 1963 ਦੀ ਆਪਣੀ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਨੰ. SAMB/1 ਦੁਆਰਾ (ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਅਨੁਬੰਧ 'ਏ' ਦੀ ਨਕਲ ਕਰੋ); ਸਾਰੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਏਜੰਟਾਂ ਨੂੰ ਉਪਜ ਦੇ ਮੁੱਲ 'ਤੇ 4 ਫੀਸਦੀ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਕਮਿਸ਼ਨ ਵਸੂਲਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 6 ਪੈਸੇ ਪ੍ਰਤੀ ਟੋਕਰੀ ਜਾਂ ਬੈਗ ਬਿਨਾਂ ਲੋਡਿੰਗ ਖਰਚਿਆਂ ਵਜੋਂ ਵੀ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਬਰਕਰਾਰ ਰਹਿਣ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਦੋਂ 18 ਦਸੰਬਰ, 1970 ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਮਿਤੀ 11 ਦਸੰਬਰ, 1970 ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ 'ਬੀ') ਦੁਆਰਾ ਰਾਜ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮਾਰਕੇਟਿੰਗ ਬੋਰਡ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬਦਲਾਅ ਵੈਜ ਟੇਬਲ ਨੂੰ ਦੋ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ- ਨਾਸ਼ਵਾਨ ਅਤੇ ਨਾਸ਼ਵਾਨ। ਗੈਰ-ਨਾਸ਼ਵਾਨ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਮਿਸ਼ਨ ਏਜੰਟਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣਯੋਗ ਕਮਿਸ਼ਨ 2 ਫੀਸਦੀ ਅਤੇ ਅਨਲੋਡਿੰਗ ਚਾਰਜ 6 ਪੈਸੇ ਤੋਂ ਘਟਾ ਕੇ 5 ਪੈਸੇ ਪ੍ਰਤੀ ਟੋਕਰੀ ਜਾਂ ਬੈਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਰਾਜ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮੰਡੀਕਰਨ ਬੋਰਡ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿ ਬੋਰਡ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਦੇ ਨਾਂ 'ਤੇ ਜਾਰੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿਚ ਕੁਝ ਖਾਮੀਆਂ ਹਨ, ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਬੋਰਡ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਵੇਗਾ। ਕਿਹਾ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ. ਇਸ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਬੇਅਸਰ ਦੱਸਦਿਆਂ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

(3) ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਪੰਜਾਬ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮੰਡੀਕਰਨ ਬੋਰਡ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਨੇ 9 ਜੁਲਾਈ, 1971 ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ, ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਅਨੁਬੰਧ 'ਸੀ' ਦੀ ਨਕਲ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਤਹਿਤ ਸਬਜ਼ੀਆਂ, ਭਾਵ, ਆਲੂ, ਪਿਆਜ਼, ਆਰਬੀ, ਲਸਣ, ਅਦਰਕ ਅਤੇ ਸ਼ਕਰ। ਕੰਢੀ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਨਾਸ਼ਵਾਨ ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਵਜੋਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਸਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਦਰ 4 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਤੋਂ ਘਟਾ ਕੇ 2 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਨਲੋਡਿੰਗ ਚਾਰਜ ਦੀ ਦਰ ਵੀ 6 ਪੈਸੇ ਤੋਂ ਘਟਾ ਕੇ 5 ਪੈਸੇ ਪ੍ਰਤੀ ਟੋਕਰੀ ਜਾਂ ਬੈਗ ਆਦਿ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਕਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ।

(4) BefoBeforehus therrleaned in theitititioners ਦੇ ਸਲਾਹਕਾਰ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਨੁਕਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਪਾਦਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ: -

(1) ਕਿ 1 ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ 1 < ਯੋਗ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਫਰੇਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(2) ਇਹ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਬੋਰਡ ਦਾ ਚੇਅਰਮੈਨ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਸੀ, ਉਹ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44(4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਸਿਰਫ ਬੋਰਡ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ I e ਕੇਵਲ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਬੁਲਾਈ ਗਈ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਹੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

(3) ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 43 ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44 ਇੱਕ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਮਾਰਕੀਟ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ "ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ।" ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਸਬੰਧਤ ਨਿਯਮ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਕਮੇਟੀ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਵਰਤ ਸਕਦੀ।

- < 4) ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਪਤਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੋਰਡ ਉੱਤੇ ਨਿਗਰਾਨੀ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਹੈ। ਇੱਕ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਬੋਰਡ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਵਿੱਚ ਚੇਅਰਮੈਨ ਨੂੰ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਨਿਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44(3) ਵਿੱਚ “ਚੇਅਰਮੈਨ” ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਹਟਾ ਕੇ ਅਤੇ “ਬੋਰਡ” ਸ਼ਬਦ ਜੋੜ ਕੇ ਇਸ ਨੀਤੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਵਿਦਾਇਗੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਚੇਅਰਮੈਨ ਜਾਂ ਸਕੱਤਰ ਜਾਂ ਅਧੀਨ ਕਾਰਜਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ।
- < 5) ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3(14) ਦੇ ਤਹਿਤ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਨੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਚੇਅਰਮੈਨ ਨੂੰ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਸੌਂਪ ਕੇ ਆਪਣੇ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਸਕਦਾ।
- < (6) ਐਕਟ ਦੀ ਉਹ ਧਾਰਾ 44(3) ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਅਤੇ 19 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਕਮਿਸ਼ਨ ਏਜੰਟ ਕੋਈ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਸ ਕੋਲ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਬੇਰੋਕ ਅਤੇ ਮਨਮਾਨੀ ਸੀ।

M/s. Sohela Mal Dayal Singh, etc. v. The State Agricultural Marketing Board, Punjab, through its Chairman, Chandigarh, etc. (Sharma, J.)

(7) ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਨਾਸ਼ਵਾਨ ਅਤੇ ਨਾਸ਼ਵਾਨ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੇਣੀਬੱਧ ਕਰਨਾ ਸਹੀ ਵਰਗੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।

(5) ਇਹਨਾਂ ਨੁਕਤਿਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਬੋਰਡ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਸ਼੍ਰੀ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਦੋ ਮੁਦਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹਾਂਗਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਕੋਲ ਤਤਕਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਟਿਕਾਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕਮੇਟੀ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਮਿਹਨਤਾਨਾ ਤੈਅ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਹ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44(3) ਅਤੇ (4) ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਚੇਅਰਮੈਨ, ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਸੰਚਾਲਕ ਮੈਂਬਰ ਨਿਗਮ ਦੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

(6) ਵਿਦਵਾਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦੂਜੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਬੋਰਡ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਰਿੱਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ।

(7) ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਪਹਿਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ, ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਚੁਣੌਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਕੀ ਬੋਰਡ "ਰਾਜ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਉਪਾਅ ਦੇ ਛੱਡਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।

(8) ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਆਰਟੀਕਲ 12 "ਰਾਜ" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਸੰਸਦ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਦੇ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਂ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਧੀਨ ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਾਨਕ ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਥਾਰਟੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ "ਰਾਜ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਨਾਗਰਿਕ ਨੂੰ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸਦੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਬਰਾਬਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਾਗਰਿਕ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ।

(9) ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਨੂੰ ਸੋਧੇ ਗਏ ਕਾਰਜਾਂ ਅਤੇ ਕਰਤੱਵਾਂ ਦੇ ਗਠਨ ਲਈ ਇੱਕ ਬੋਰਡ ਗਠਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (3) ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ: -

“(3) ਬੋਰਡ ਇੱਕ ਬਾਡੀ ਕਾਰਪੋਰੇਟ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਸਦਾ ਰਾਜ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮੰਡੀਕਰਨ ਬੋਰਡ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਸਥਾਈ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਾਂਝਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਜਾਇਦਾਦ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸੀਲ ਕਰੇ ਅਤੇ ਉਕਤ ਨਾਮ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।"

(10) ਕਾਨੂੰਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੋਰਡ ਕਾਰਪੋਰੇਟ ਅਤੇ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਬੋਰਡ "ਰਾਜ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਸਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(11) ਇਹ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸਿਰਫ ਬੋਰਡ ਦੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਕੰਮਕਾਜ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕਾਡਰ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਨਖਾਹਾਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਵੀ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੋਲ-ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਏਜੰਟਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਦਰਾਂ 'ਤੇ ਮਿਹਨਤਾਨਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ; ਪਰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਆਪਣੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਰਗ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਜਾਂ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਪਜ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਦਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿਤਕਰੇ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਹਮਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਬੋਰਡ ਨੇ - ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਪਜ ਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਤਕਰਾਤਮਕ ਕਲਾਸੀ ਫਿਕਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਵਰਗੀਕਰਨ ਕਰਕੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਕੋਈ ਗਠਜੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ■ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦਰਾਂ ਤੈਅ ਕਰਕੇ। ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਇਤਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

(12) ਦੂਜੇ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ-ਬੋਰਡ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕੋ-ਆਪਰੇਟਿਵ ਸੈਂਟਰਲ ਬੈਂਕ ਲਿਮਿਟਿਡ, ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਆਦਿ ਬਨਾਮ ਵਧੀਕ ਉਦਯੋਗਿਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ, ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼, ਹੈਦਰਾਬਾਦ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਆਦਿ (1), 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਹਿਕਾਰੀ ਸਭਾ ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਰਿੱਟ ਤਾਂ ਹੀ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਸਹਿਕਾਰੀ ਸਭਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਜਾਂਦੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਉਪਰੋਕਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੀ ਗਈ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਉਲੰਘਣਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਵਾਬਦੇਹ-ਬੋਰਡ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44(3) ਸਿਰਫ ਇਕ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ।

(1) AIR 1970 SC 245.

ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਬਣਾਉਣ ਵਿਰੁੱਧ ਇਤਰਾਜ਼; ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ, ਹਲਕੇ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਇਸ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਸ੍ਰੀ ਬਲਦੇਵ ਰਾਜ ਸ਼ਰਮਾ ਬਨਾਮ ਦੀ ਸਟੇਟ ਆਫ ਪੰਜਾਬ (2) ਵਿੱਚ ਤੁਲੀ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਾਏ ਗਏ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਇੱਕ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮਤੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪੁਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ, 1911 ਦੀ ਧਾਰਾ 236 ਅਧੀਨ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮਤੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਦੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਬਲਦੇਵ ਰਾਜ ਸ਼ਰਮਾ, ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਬੇਅਦਬੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿਰੁੱਧ

M/s. Sohela Mai Dayal Singh, etc. v. The State Agricultural Marketing Board, Punjab, through its Chairman, Chandigarh, etc. (Sharma, I.)

ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਨਾ ਤਾਂ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

(13) ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਨਾਗਰਿਕ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਗਲਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44(3) ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਸੋਧ ਅਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਕੋਲ ਇਸ ਪੱਖੋਂ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਪਾਅ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਸੰਘਟਕ ਕਿਸੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਉਪਾਅ ਦੀ ਉਪਲਬਧਤਾ ਵਰਗੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਲਈ ਗੈਰ-ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਉਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰਨਾ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਮੁੱਖ ਹਮਲਾ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ ਅਤੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਅੰਦੋਲਨ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਦੀਵਾਨੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਂਗਾ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ. ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ।

(14) ਹੁਣ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਈ ਗਈ ਪਹਿਲੀ ਪੇਸ਼ਗੀ ਵੱਲ ਆ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3(17) ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਇਹੀ ਸਿੱਟਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਚਲਦਾ ਹੈ: -

“3(17) (i) ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਬੋਰਡ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਜਾਂ ਸਕੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰ ਸੌਂਪ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਅਤੇ (ii), ਬੋਰਡ, ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰ ਕੇ, ਆਪਣੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਆਪਣੇ ਚੇਅਰਮੈਨ, ਸਕੱਤਰ, ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਸਕਦਾ ਹੈ।”

(2) 1969 ਦਾ ਸੀਡਬਲਯੂ ਨੰਬਰ 2290 16 ਨਵੰਬਰ, 1971 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਬੋਰਡ ਆਪਣੀਆਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਆਪਣੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਡੈਲੀਗੇਸ਼ਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, - ਇਸਦੇ ਮਤੇ ਨੰ: 25 ਮਿਤੀ 30 ਜਨਵਰੀ, 1969 ਦੇ ਤਹਿਤ। ਇਸ ਮਤੇ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਬੋਰਡ ਵਪਾਰੀ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ 44(2), (3) ਅਤੇ (4) ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਚੇਅਰਮੈਨ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: -

“ਸੈਕਸ਼ਨ 44 ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਬੋਰਡ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਜਾਂ ਸੋਧਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਸਹੂਲਤ ਲਈ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਸੌਂਪੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

(15) ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਚੇਅਰਮੈਨ ਕਮੇਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਨ ਲਈ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਮੇਟੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਉਹ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44(4) ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ।

M/s. Sohela Mai Dayal Singh, etc. v. The State Agricultural Marketing Board, Punjab, through its Chairman, Chandigarh, etc. (Sharma, I.)

(16) ਇਹ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44(4) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਜਾਂ ਸੋਧ ਕਰਨਾ ਬੋਰਡ ਲਈ ਹੈ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਬੋਰਡ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਉਪਬੰਧ ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44 ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਕਿਤੇ ਵੀ “ਚੇਅਰਮੈਨ” ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਬਜਾਏ “ਬੋਰਡ” ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨਾਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਆਪਣੇ ਚੇਅਰਮੈਨਾਂ ਜਾਂ ਸਕੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣਾ ਅਸਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਕੰਮਕਾਜ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਨਾ ਪਵੇ। ਇਹ ਆਮ ਜਾਣਕਾਰੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਫੈਸਲੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲਏ ਜਾ ਸਕਦੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਈ ਵਾਰ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਮੀਟਿੰਗ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਸਹੀ ਦੀ ਘਾਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕੋਰਮ ਗਜ਼ੋ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਕੇ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਕਿਸੇ ਨਿਗਮ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਨੂੰ ਕੰਮ ਸੌਂਪਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣਾ ਵਿਅਰਥ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਚੇਅਰਮੈਨ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਿਗਮ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

(17) ਫਿਰ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵਪਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਧਾਰਾ 44 (3), ਚੇਅਰਮੈਨ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

M/s. Sohela Mai Dayal Singh, etc. v. The State Agricultural Marketing Board, Punjab, through its Chairman, Chandigarh, etc. (Sharma, J.)

ਇੱਕ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਅਤੇ ਸੁਝਾਅ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲੀ ਦਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਨੂੰ 1963 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰ. 40 ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦ "ਬੋਰਡ" ਦੇ ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ "ਚੇਅਰਮੈਨ ਆਫ ਦ" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਸੋਧ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਬੋਰਡ, ਇਸਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਦੇ ਉਲਟ, ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਤਬਦੀਲੀ ਅਤੇ ਅੰਤਮ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਸੀ। ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤਬਦੀਲੀ ਇਸ ਤੱਥ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਚੇਅਰਮੈਨ ਵਰਗਾ ਵਿਅਕਤੀ ਰਜਿਸਟਰ ਕਰੇ ਅਤੇ ਬਦਲੇ ਹੋਏ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰੇ। ਬੋਰਡ ਨੇ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3(17)(ii) ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਨੂੰ ਕੰਮ ਸੌਂਪਦੇ ਹੋਏ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ।

(18) ਇਹ ਦਲੀਲ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ 1963 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ, ਨੰ. 40 ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਜਿਉਂ ਦੀ ਤਿਉਂ ਸੀ ਕਿ ਬੋਰਡ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਇਸ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ। ਸੋਧ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿ ਚੇਅਰਮੈਨ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਵਿਵੇਕ ਨਾਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਜਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਉਹ ਤਾਂ ਹੀ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਬੋਰਡ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਉਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਬੋਰਡ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਪਸ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਦਾ ਵਿਵੇਕ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਨਿਰੋਲ ਸੀ, ਨੂੰ ਮੱਧਮ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਧੀਨ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇਸ ਬਦਲਾਅ ਤੋਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਕਿ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਚੇਅਰਮੈਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੌਂਪਣ ਕਾਰਨ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕਿਵੇਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਇਆ ਹੈ।

(19) ਹੁਣ ਸਿੱਖਿਅਕ ਸਲਾਹਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਅਗਲੀਆਂ ਦੋ ਬੇਨਤੀਆਂ ਵੱਲ ਆ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਯੋਗਤਾ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹਨ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 43(1) ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ: -

ਕੇ "43: ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ।

(1) ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44(1) ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ: -

"44. ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ।-

(1) ਨੋਟੀਫਾਈਡ ਮਾਰਕੀਟ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਲਈ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ-

(i) ਇਸ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦਾ ਨਿਯਮ;

(ii) ਵਪਾਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ;

(iii) ਇਸ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ;

- (iv) ਅਜਿਹੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਤਨਖਾਹਾਂ, ਗਰੈਚੁਟੀ ਅਤੇ ਛੁੱਟੀਆਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ;
- (v) ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਕਰਤਵਾਂ, ਉਪ-ਕਮੇਟੀ ਜਾਂ ਸੰਯੁਕਤ-ਕਮੇਟੀ ਜਾਂ ਐਡਹਾਕ ਕਮੇਟੀ ਜਾਂ ਧਾਰਾ 19 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸਦੇ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਵੱਧ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣਾ; ਅਤੇ
- (vi) ਨੋਟੀਫਾਈਡ ਬਜ਼ਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਪਜ ਦੀ ਵਿਕਰੀ, ਖਰੀਦ, ਸਟੋਰੇਜ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਸੈਸਿੰਗ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਰਜਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਮਿਹਨਤਾਨਾ ਜੋ ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ;

ਅਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ, ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਹੋਵੇਗੀ, ਦੇਸ਼ੀ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਨਾਲ, ਜੋ ਕਿ ਪੰਜਾਹ ਰੁਪਏ ਤੱਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।"

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਧਾਰਾ 44 (1) ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਢੁਕਵੇਂ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏ ਜਾਂਦੇ। ਇੱਕ ਕਮੇਟੀ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਅਯੋਗ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਧਾਰਾ 43(1) ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਐਕਟ ਨੂੰ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਏ ਬਿਨਾਂ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਐਕਟ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਨੁਕਸ ਕੱਢਣਾ ਕਿਸੇ ਤੀਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੂਜਾ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹਨਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੀ ਹੈ ਜੋ ਅਧੀਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਨੂੰਨ ਦਾ ਮਾਡਮ ਰੁਝਾਨ ਇਹ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਪਾਲਿਕਾ ਮੁੱਖ ਕਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕਨੂੰਨ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਪੱਧਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰੋ. ਸੀ.ਕੇ. ਐਲਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਿਤਾਬ "ਲਾਅਜ਼ ਇਨ ਦ ਮੋਕਿੰਗ" 1961 ਐਡੀਸ਼ਨ, ਪੰਨਾ 521 'ਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤੇ ਹਨ: -

"ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅੱਜ ਕੱਲ੍ਹ ਸੰਸਦੀ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦਾ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਸਮਾਜਿਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ

'ਕਾਨੂੰਨੀ' ਕਿਸਮ ਦਾ। ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਦੇ ਮੁੱਖ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਵਿਧਾਨਕ ਦਫਤਰ ਦਾ ਬਹੁਤਾ ਹਿੱਸਾ ਸੌਂਪਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ: (1) ਉਸ ਕੋਲ ਬਹੁਪੱਖੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਵਿਸਤਾਰ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਸਦੀ ਵਿਸਥਾਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ; (2) ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲੇ ਇੰਨੇ ਤਕਨੀਕੀ ਹਨ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਾਹਰਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਦੀ ਇੱਕ ਕੁਦਰਤੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਕਈ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਨਕ ਮਹੱਤਵ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸੱਤਾ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਬਹੁਤਾ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਦਿਲਚਸਪੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿਆਸੀ ਲੋੜਾਂ, ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਦੇਸ਼ ਨੀਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਲਗਦੀ ਹੈ।

ਜੇਕਰ ਉਪਰੋਕਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਦਰੁਸਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਸਤਾਰ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ

M/s. Sohela Mai Dayal Singh, etc. v. The State Agricultural Marketing Board, Punjab, through its Chairman, Chandigarh, etc. (Sharma, I.)

ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ 'ਤੇ ਛੱਡਣ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ, ਜੋ ਆਪਣੇ ¹ ਐਲਫ ਨੂੰ ਸਪਲਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਕਨੂੰਨ ਵਿਚਲੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ, ਇਸ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਅਯੋਗਤਾ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਕਿਸੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦਲੀਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਉਠਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਜੇਕਰ ਉਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਨਿਯਮ। ਦਰਅਸਲ, ਇਹ ਵੱਖਰੀ ਗੱਲ ਹੋਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ। ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ■ ਕਾਰਵਾਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਅਤਿ-ਵਿਗਿਆਨਕ ਹੋਣ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਪਰ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਮੂਰਤ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਵਿਵੇਕ ਨਾਲ ਨਿਯਤ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਨਿਯਮ ਜ਼ਰੂਰ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਂਦੇ ਹੋਏ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਭਾਵੇਂ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇੱਕ ਐਕਟ ਦੇ ਕੁਝ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣਾ।

(20) ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ^{ਬਿਧ} ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਮਨਮਾਨੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਮਰੱਥ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰੀ। ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਭਾਗ ਵਿੱਚ 'ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਲਾਜ਼ਮੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਮੈਂ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 43 ਅਤੇ 44 ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਇਹਨਾਂ ਭਾਗਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਿਆਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਅਨੁਮਾਨ ਇਹ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਓਵਰ-ਸਟਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

(21) I then learn ਸਲਾਹਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ For the a consideration of the 5th point ਲਈ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3(14) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ-

“3(14) ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਬੋਰਡ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਨਾਲ, - ਲਈ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਤਿਆਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ-

- (a) ਇਸ ਦੀਆਂ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਵਪਾਰ ਦੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨਾ,
- (b) ਬੋਰਡ ਦੇ ਕਰਤੱਵਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਇਸ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ, ਸਕੱਤਰਾਂ ਜਾਂ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣਾ; ਅਤੇ
- (c) ਅਜਿਹੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।”

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਅਕਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਚੇਅਰਮੈਨ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਸੋਧ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਤਬਦੀਲੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਬੋਰਡ ਨੂੰ

ਆਪਣੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਕੰਮਕਾਜ ਲਈ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਲੈਣ ਦੇ ਢੰਗ, ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਵਿਧੀ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਜਿਹੇ ਹੋਰ ਸਬੰਧਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਵਾਲੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹਰੇਕ ਅਤੇ ਹਰ ਦੂਜੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਜਿਸ ਨੂੰ ਬੋਰਡ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਹੀ ਅਪੰਗਤਾ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44 ਅਧੀਨ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਨੁਬੰਧ, 'ਸੀ' ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਜਾਇਜ਼ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

(22) ਮੈਂ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਹੁਣ 16 ਆਵਾਂਗਾ; ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਗਾਊਂ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਗਲੀ ਸਬਮਿਸ਼ਨ 1 ਲਈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44(3) ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਕਰਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਅਤੇ 19 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਵੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ / ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44(3) ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ: -

“44(3)। (a) ਇਸ ਐਕਟ, ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਜਾਂ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਜੇਕਰ ਬੋਰਡ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਸੋਧ, ਤਬਦੀਲੀ, ਰੱਦ ਕਰਨਾ

ਅਜਿਹੀ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਹੈ, ਉਹ, ਰਜਿਸਟਰਡ ਡਾਕ ਦੁਆਰਾ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਲਿਖਤੀ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ, ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਸੋਧ, ਤਬਦੀਲੀ, ਰੱਦ ਕਰਨ ਜਾਂ ਅਪਣਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(b) ਜੇਕਰ ਕਮੇਟੀ ਧਾਰਾ (ਏ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸੋਧ, ਤਬਦੀਲੀ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕਰਨ ਜਾਂ ਨਵੇਂ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬੋਰਡ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਜਿਹੀ ਸੋਧ, ਪਰਿਵਰਤਨ, ਰੱਦ ਕਰਨ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਨਵੇਂ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀ ਜਾਰੀ ਕਰੇ।

(c) ਕਮੇਟੀ, ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਦੇ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।

(d) ਜਿੱਥੇ ਆਰਡਰ ਕਲੋਜ਼ (ਬੀ) ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਜਿਹੀ ਸੋਧ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ।

(e) ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਅਧੀਨ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਸੋਧ ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀ, ਅਪੀਲ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਜੇ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਰਣਾਇਕ ਸਬੂਤ ਹੋਵੇਗੀ, ਕਿ ਇਹ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰਜਿਸਟਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਸੋਧ, ਪਰਿਵਰਤਨ, ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਨਵਾਂ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।”

ਇਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੋਰਡ ਦੀ ਕਿਸੇ ਨਵੇਂ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਸੋਧਣ, ਤਬਦੀਲੀ ਕਰਨ, ਰੱਦ ਕਰਨ ਜਾਂ ਅਪਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਆਪਹੁਦਰਾ ਅਤੇ ਅਣਗੌਲੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸਬੰਧਤ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਦੂਸਰਾ, ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਸੁਝਾਅ ਬੀ . ਈ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਜਾਂ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਤੀਜਾ, ਜੇਕਰ

M/s. Sohela Mai Dayal Singh, etc. v. The State Agricultural Marketing Board, Punjab, through its Chairman, Chandigarh, etc. (Sharma, I.)

ਕਮੇਟੀ ਸੁਝਾਅ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਜਿਹੀ ਸੋਧ ਆਦਿ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਚੌਥਾ, ਇੱਕ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਕਿ ਬੋਰਡ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ

ਮੈਂਬਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਅਹੁਦਿਆਂ 'ਤੇ ਹਨ। ਮੇਸਰਜ਼ ਪੰਨਾਲਾਲ ਬਿੰਜਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਭਾਰਤ ਯੂਨੀਅਨ ਅਤੇ ਹੋਰ (3), ਵਿੱਚ . ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸੱਤਾ ਕਿਸੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਸੌਂਪੀ ਨੂੰ ਮਨਮਾਨੇ ਵਜੋਂ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਅਦਾਲਤ, ਕਦੇ ਵੀ , ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਗਲਤ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਅਸਥਾਈ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਚੈਕ ਅਤੇ ਬੈਲੇਂਸ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਮਨਮਾਨੀ ਵਰਤੋਂ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

(23) ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਚੇਅਰਮੈਨ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਮਨਮਾਨੀ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਏਜੰਟਾਂ ਨੂੰ ਅਦਾਇਗੀ ਯੋਗ ਕੋਈ ਵੀ ਤਨਖਾਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਨਿਯਮ ਘੜ ਕੇ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇਣਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿਚ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਰਿਲਾਇੰਸ ਮੈਸਰਜ਼ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੇਵੀ ਦਾਸ ਗੋਪਾਲ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਨ ਆਦਿ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (4)। ਇਹ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਮਾਮਲਾ ਸੀ। ਕਨੂੰਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਡੀਲਰ ਦਾ ਟੈਕਸਯੋਗ ਟਰਨ-ਓਵਰ ਟੈਕਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇਗਾ " ਇੱਕ ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਦੋ ਪੈਸੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ"। ਇਹ ਦਲੀਲ ਉਠਾਈ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਨੇ ਅਧਿਕਤਮ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਦਰ ਤੈਅ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਨੀਤੀ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਿਆਂ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤਾ: -

“ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਅਤੇ ਅਧਿਕਤਮ ਦਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਪਾੜਾ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਮਨਮਾਨੀ ਦਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਵਿਧਾਨਕ ਵਿਵੇਕ ਕਾਇਮ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅੰਤਮ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਵਿੱਚ, ਆਗਿਆਯੋਗ ਵਿਵੇਕ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ 1 ਪੀਸ ਅਤੇ 2 ਪੀਸ ਦੇ ਵਿੱਚ ਦਰ ਨੂੰ ਤੈਅ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਵੇਕ ਇੰਨਾ ਮਾਮੂਲੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮਨਜ਼ੂਰ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਕਿ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਵੈਧ ਹੈ।

(24) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਇਸ ਅਥਾਰਟੀ ਤੋਂ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੇ। ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਈ ਗਈ ਦਲੀਲ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਅਖਤਿਆਰ 'ਤੇ ਸੇਲਜ਼-ਟੈਕਸ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ, ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਧਿਕਤਮ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੇ ਪੱਧਰ ' ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ।

, (3) ਏ.ਐਲ.ਆਰ. 1957 SC 397.

::

(4) ਏਆਈਆਰ 1967 ਐਸਸੀ 1895।

ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਬੋਰਡ। ਇਹ ਐਕਟ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਸੂਚੀ II (ਰਾਜ ਸੂਚੀ) ਦੀ ਆਈਟਮ ਨੰਬਰ 5 ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਦਾ ਹੈ: -

"ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰ, ਭਾਵ, ਸਥਾਨਕ ਸਵੈ-ਸ਼ਾਸਨ ਜਾਂ ਗ੍ਰਾਮ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਗਰ ਨਿਗਮਾਂ, ਸੁਧਾਰ ਟਰੱਸਟ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡਾਂ, ਮਾਈਨਿੰਗ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ।"

ਇਸ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਰਕਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਕੁਝ ਸਬੰਧ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਕਾਨੂੰਨ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲੋਕਤੰਤਰਿਕ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਮਾਜਿਕ ਤਰੱਕੀ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹੜੇ ਰੈਗੂਲੇਟਰੀ ਉਪਾਅ ਅਪਣਾਉਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਲੋਕਤੰਤਰਿਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਵੋਟਰਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੀ ਲਓ। ਇਹ ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਨਾਲ ਨਿਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਕੁਝ ਟੈਕਸ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਲਗਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕਾਰਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ; ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਝ ਸਰਕਾਰੀ ਕੰਮ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸਰਕਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨਕ, ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਤੇ ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਰਜ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹੀ ਸੰਸਥਾ ਆਪਣੇ ਚਾਰਟਰ ਦੁਆਰਾ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਢੰਗਾਂ ਅਤੇ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਟੈਕਸ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸੌਂਪਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਉਦੋਂ ਹੀ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਇੱਕ ਸੰਸਥਾ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਦੁਆਰਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਉਚਿਤ ਜਾਂਚਾਂ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣਾਂ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਨਾਗਰਿਕ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਲਈ ਵਿਹਲੇ ਹੋਵੇ ਕਿ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਟੈਕਸ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਤੈਅ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਤੋਲਣ ਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਏਜੰਟਾਂ ਦੇ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਲੋੜੀਂਦੇ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ 'ਕਮਿਸ਼ਨ' ਅਤੇ 'ਵਜ਼ਨਮੈਨਜ਼ ਚਾਰਜਿਜ਼' ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਂਝੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕਮੇਟੀ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਬੋਰਡ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਗਰਾਨੀ ਅਧੀਨ ਹਨ। ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਬਣਾਉਣ ਵੇਲੇ, ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਜੋ ਕਿ

ਕਮਿਸ਼ਨ ਏਜੰਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਅਜਿਹੇ ਮੋਦੀ ਫਿਕਸ਼ਨ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੋ-ਡਿਊਸਰਾਂ ਅਤੇ ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਜਿਹੀ ਪੁਨਰ-ਪ੍ਰੋਜੈਕਟਿਵ ਬਾਡੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦਰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਜਾਂ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀ ਜਾਵੇ। ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਇਕਸਾਰਤਾ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੇ ਕੰਮਕਾਜ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਨਾਲ ਨਿਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ, ਪਸ਼ੂ ਪਾਲਣ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਅਤੇ ਹੋਰ। ਅਜਿਹੇ ਅਫਸਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਹਨ। ਅਜਿਹੀ ਸੰਸਥਾ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਮਨਮਾਨੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਯਮ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਚੁੱਪ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਹੈ [ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਗੈਰਵਾਜ਼ਬ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਬੋਰਡ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਰਵੇ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਕਾਪੀ ਰੱਖੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਡੀਲਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵਾਲੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਰਿਪੋਰਟ ਦਾ ਸਬੰਧਤ ਹਿੱਸਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:--

“ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਪ-ਨਿਯਮ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਕਮਿਸ਼ਨ ਚਾਰਜ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਨ। 0.75 nP. ਨੂੰ ਮੁੜ. ਮੁੱਲ ਦਾ 1 ਪ੍ਰਤੀ ਸੌ ਰੁਪਏ। ਇਸ ਨੂੰ ਵਧਾ ਕੇ ਰੁਪਏ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। 1.50 ਪ੍ਰਤੀ ਸੌ ਰੁਪਏ ਮੁੱਲ। ਇਹ ਵਾਧਾ ਨਾ ਸਿਰਫ ਗੈਰ-ਵਾਜ਼ਬ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਚਿਤ ਸੀ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਪਾਰ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਵਪਾਰਕ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਲਈ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਪੱਕਾ ਆੜ੍ਹਤੀਆਂ ਕੱਚੇ ਆੜ੍ਹਤੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਕਮਿਸ਼ਨ ਵਿੱਚੋਂ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਟ੍ਰਾਂਜੈਕਸ਼ਨ 'ਤੇ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਕਮਿਸ਼ਨ ਚਾਰਜ ਰੁਪਏ ਹਨ। 0.75 nP. ਸਿਰਫ. ਛੋਟ ਮੁੱਲ ਲਈ 15 ਪੈਸੇ ਤੋਂ 30 ਪੈਸੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੌ ਰੁਪਏ ਤੱਕ ਵੱਖਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਖਿਪ ਵਿੱਚ ਵਪਾਰ ਵਿੱਚ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ ਕਾਮ ਮਿਸ਼ਨ ਚਾਰਜ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹਨ। 1.25 ਪ੍ਰਤੀ ਸੌ ਰੁਪਏ (ਮੁੱਲ। ਛੋਟ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨਾਮ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੁਦਤ, ਵਿਆਜ ਕਟੌਤੀ, ਦਾਨੀ ਆਦਿ। ਦੂਜਾ, ਕੀਮਤਾਂ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਤਪਾਦਨ ਵਿੱਚ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਵਾਧੇ ਕਾਰਨ ਕੱਚੇ ਦੀ ਆਮਦਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਾਧਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਆੜ੍ਹਤੀਆਂ ਨੇ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਦੌਰਾਨ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਪਾਰੀਆਂ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ 1,00,000 ਰੁਪਏ ਦੇ ਨਿਵੇਸ਼ ਤੋਂ ਲਗਭਗ 20,000 ਰੁਪਏ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦਾ ਮੁਨਾਫਾ ਕਮਾ ਰਹੇ ਹਨ।

M/s. Sohela Mai Dayal Singh, etc. v. The State Agricultural Marketing Board, Punjab, through its Chairman, Chandigarh, etc. (Sharma, J.)

ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ **20 ਫੀਸਦੀ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ** ਰਿਟਰਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਇਹ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਇੱਕ ਨੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬੇਲੋੜੀ ਦੌਲਤ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਮੱਧ ਆਦਮੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰੇ।

ਜੇਕਰ ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਡੀਲਰਾਂ ਨੂੰ 2 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਅੰਕਾਂ ਦੀ ਮਾਤਰਾ 'ਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(25) ਕਿਸ਼ੋਰ ਚੰਦ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (5) ਵਿੱਚ ਤੋਲਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਖਰਚੇ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਸੰਬੰਧੀ ਐਕਟ ਦੇ ਕੁਝ ਸਮਾਨ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਤਿਲੀ, ਜੇ., ਜਿਸ ਨੇ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉਠਾਏ ਗਏ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ: -

ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕੀਟ ਐਕਟ, 1961 ਦੀ ਧਾਰਾ 44(1)(vi) -
ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ
ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਪੱਖਪਾਤੀ ਹੋਣ ਜਾਂ ਮਨਮਾਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇਣ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਐਕਟ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 1 ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਰਗਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੰਡੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਰੋਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੋਲ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ, ਦਲਾਲਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਹਰੇਕ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਮੈਂਬਰ ਚੁਣਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਵੀ ਹੈ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਕਾਨੂੰਨ ਸਾਰੇ ਵਪਾਰਕ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਪਟਾਰੇ ਵਾਲੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ
ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣਾ ਹੈ
ਵਿਚੋਲਿਆਂ ਅਤੇ ਮੁਨਾਫ਼ਾਖੋਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਇਹ ਵੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਜ਼ਾਰ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੇਵਾ ਵਿਕਾਰਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਰਾਂ ਨਹੀਂ ਵਸੂਲੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਲਈ ਮੰਡੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਤੋਲਣ ਵਾਲਿਆਂ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਹੋਰ ਫੰਕਸ਼ਨਰੀਆਂ ਦੇ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਰਕਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰੇਗਾ। ਦ

< (5) ILR (1970)11 Pb. & Hr. 160,

ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਸਥਾਨਕ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਹੋਣ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਿਆਂ ਚੰਗੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਰਜਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਰੋਟਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਤੈਅ ਕਰਨ ਲਈ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ - ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੇ ਗਏ ਜਿਮੇਵਾਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਮੁੜ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਉਹਨਾਂ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਮਾਰਕੀਟ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਦਰਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਕਾਰਜਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮਿਹਨਤਾਨਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44(4) ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਬੋਰਡ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬੋਰਡ ਦਾ ਚੇਅਰਮੈਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਬਹੁਤ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਰਾਜ ਲਈ ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਦਾ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਾਂ ਸੰਯੁਕਤ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ। ਬੋਰਡ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਨੂੰ ਸਮੁੱਚੇ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮਾਨਤਾ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44I(1)(vi) ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਅਤੇ 19(I 1)(f) ਅਤੇ (g) ਦੇ ਉਲਟ ਨਹੀਂ ਹੈ।”

ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ। ਐਕਟ ਅਤੇ ਨਿਯਮ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੀਮਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤੋਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਨੂੰ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਚੁਣੌਤੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਮਿਸ਼ਨ ਏਜੰਟਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਵੀ ਇਸੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਸਹਿਣਸ਼ੀਲ ਨੋਟ ਲਿਖਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ।

ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਮਲੇ ਦਾ ਪਾਣੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੁਕਦਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਚੋਲੇ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ ਨਿਰਮਾਤਾ ਦਾ ਮੁਨਾਫ਼ਾ ਖਾਂਦਾ ਸੀ। ਬੋਰਡ ਅਤੇ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਖੇਤੀ ਉਪਜਾਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਮੰਡੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਮਾਰਕੀਟਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਇੱਕ ਮਾਮੂਲੀ ਫੀਸ ਅਦਾ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਸਾਰਾ ਫੰਡ ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁਆਰਾ ਕਲਪਿਤ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ

M/s. Sohela Mal Dayal Singh, etc. v. The State Agricultural Marketing Board, Punjab, through its Chairman, Chandigarh, etc. (Sharma, J.)

ਐਕਟ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਮਾਰਕੀਟ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਏਜੰਟਾਂ ਅਤੇ ਡੀਲਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੁਕਾਬਲੇ ਦਾ ਤੱਤ ਵੀ ਸ਼ੁੱਠ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਤਪਾਦਕ ਨੂੰ ਉਪਜ ਲਈ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕਸਾਰ ਵਾਪਸੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕਾਨੂੰਨ, ਜੋ ਉਤਪਾਦਕ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਭਲੇ ਲਈ ਹੈ ਅਤੇ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦਦਾਰ ਜੋ ਅਜਿਹੀਆਂ ਮੰਡੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਨੂੰ ਆਮ ਜਨਤਾ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਜਿਹੜੇ ਕਾਰਕ ਵਪਾਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਇਨ੍ਹੇ ਮਾਮੂਲੀ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕਿਸੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਮਾਮੂਲੀ ਵਪਾਰੀ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਫੀਸ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ; ਉਸਨੂੰ ਖਾਤਿਆਂ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਲੱਬੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕਾਊਂਟਰਫੋਇਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹਰੇਕ ਰੈਗੂਲੇਟਰੀ ਮਾਪ ਦੀਆਂ ਆਮ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਹਨ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਾਮੂਲੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀਆਂ ਅਸੁਵਿਧਾਵਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(26) ਹੁਣ ਇਹ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਬਾਕੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਾਨੂੰਨ ਮਾੜਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਮਿਸ਼ਨ ਏਜੰਟ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਮਿਹਨਤਾਨਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਘਟਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨ ਏਜੰਟ ਦੇ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਉਸ ਦੇ ਨਾਗਰਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੁਰੇ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਿਟ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਬੋਰਡ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਸੋਧ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਸਮਰੱਥਾ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਇਹ ਕਮਿਸ਼ਨ ਏਜੰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੀ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁਣਵਾਈ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਰਿਲਾਇੰਸ ਨੂੰ ਏ ਕੇ ਕਰੈਪਕ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਬਨਾਮ ਭਾਰਤ ਯੂਨੀਅਨ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (6) ਦੇ ਕੇਸ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਅਥਾਰਟੀ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰ.

(27) ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਕ ਐਡ ਸਲਾਹ ਦੀ ਇਸ ਅਧੀਨਗੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਬੋਰਡ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇਸ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਅਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਵੀ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਸਮਰੱਥਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਸਮਰੱਥਾ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਕਮੇਟੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਬੋਰਡ ਦੇ ਨਾਲ ਨਿਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਸੋਧਾਂ ਅਤੇ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ। ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਜੇ ਕਾਰਜ ਸੌਖੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ! ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕਮੇਟੀ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਅਰਧ-ਵਿਧਾਨਕ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਹ ਕਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਐਕਟ ਸਿਰਫ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਮੇਟੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਕਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਬਨਾਮ ਕਰਨਲ ਜੇਐਨ ਸਿਨਹਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (7) ਵਿੱਚ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਪੂਰਕ। ਜੇਕਰ ਐਕਟ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨ 'ਤੇ, ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਨੇ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਆਪਣੇ ਤਰਕ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਆਯਾਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(28) ਆਖਰਕਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲਾਂ ਨੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਝੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਅਤੇ ਫਲਾਂ ਨੂੰ ਨਾਸ਼ਵਾਨ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਨਾਸ਼ਵਾਨ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਣਾ ਮਨਮਾਨੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਦੁਬਾਰਾ, ਸਪੁਰਦਗੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਾਰ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਕਿਸ਼ਨ ਡਾਲਮੀਆ ਬਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਜਸਟਿਸ ਐਸ.ਆਰ. ਤੇਂਡੋਲਕਰ ਅਤੇ ਹੋਰ (8) ਵਿੱਚ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਲਈ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਵਰਗੀਕਰਨ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਇਹ ਮੰਨ ਲੈਣਗੀਆਂ। ਵਰਗੀਕਰਨ ਵਾਜਬ ਹੋਣ ਲਈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਲਟ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਆਮ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਪਿਆਜ਼, ਆਲੂ, ਚੁਕੰਦਰ-ਜੜ੍ਹਾਂ ਆਦਿ ਦੀਆਂ ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਗੋਭੀ ਅਤੇ ਫੁੱਲ ਗੋਭੀ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਰੱਖੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਟਮਾਟਰ ਅਤੇ ਗੋਭੀ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਨਾਲੋਂ ਆਲੂਆਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣਾ ਵੀ ਆਸਾਨ ਹੈ। ਜੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਇੱਕ ਵਰਗੀਕਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੇ ਗਏ ਵਿਵੇਕ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਲਈ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਵਾਂਗਾ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਇਸ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਧਾਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਉਸ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਹੈ।

(29) 1971 ਦੇ ਸੀਡਬਲਯੂ ਨੰਬਰ 4117 ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ ਸ੍ਰੀ ਐਚ.ਐਸ. ਵਾਸੂ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਨੁਕਤਾ ਉਠਾਇਆ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ 'ਉਨ', ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ

(7) 1970 ਐਸਐਲਆਰ 748

(8) ਏਆਈਆਰ 1958 ਐਸਸੀ 538.

M/S. Sohela Mal Dayal Singh, etc. v. The State Agricultural Marketing Board, Punjab, through its Chairman, Chandigarh, etc. (Sharma, J.)

ਐਕਟ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਪਜ ਦਾ ਲੇਖ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਐਕਟ ਵਿੱਚ 'ਉਨ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਣ-ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਆਪਕ* ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਗਲਤ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਗਲਤ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਨ ਦੀਆਂ ਕਈ ਕਿਸਮਾਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੱਚੀ ਉੱਨ, ਉੱਨ ਦੀ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ, ਉੱਨ ਦੇ ਸਿਖਰ, ਬੁਣਾਈ ਉੱਨ, ਟੈਨਰੀ ਉੱਨ ਅਤੇ ਸਿਥੈਟਿਕ ਜਾਂ ਨਕਲੀ ਉੱਨ, ਆਦਿ। ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉੱਨ ਨੂੰ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੀਮਤ ਕਰਨ ਲਈ 'ਉਨ' ਸ਼ਬਦ। ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ 'ਖੇਤੀ ਉਪਜ' ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2(ਏ) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਚਲਦਾ ਹੈ:-

"2. ਪਰਿਭਾਸ਼ਾਵਾਂ।

(ਏ) 'ਖੇਤੀ ਉਪਜ' ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਅਨੁਸਾਰ ਖੇਤੀਬਾੜੀ, ਬਾਗਬਾਨੀ, ਪਸ਼ੂ ਪਾਲਣ ਜਾਂ ਜੰਗਲ ਦੀ ਸਾਰੀ ਉਪਜ, ਭਾਵੇਂ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਾ।"

ਜਦੋਂ 'ਉਨ' ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਉੱਨ ਦੀ ਕਿਸਮ* ਜੋ ਪਸ਼ੂ ਪਾਲਣ ਦਾ ਉਤਪਾਦ ਹੈ। ਸਿਥੈਟਿਕ ਜਾਂ ਆਰਟੀਫਿਸ਼ੀਅਲ ਉੱਨ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਰਸਾਇਣਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਉਤਪਾਦ ਹੈ, ਐਕਟ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ। ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਗਾਹਕ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟੈਨਰੀ ਉੱਨ, ਭਾਵ, ਮਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਭੇਡਾਂ ਦੀ ਖੱਲ ਆਦਿ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਉੱਨ ਦਾ ਵਪਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਸ਼ੂ ਪਾਲਣ, ਅਨੁਸਾਰ; ਉਸ ਲਈ, ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੀਵਤ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। - ਵੈਬਸਟਰ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਵਿੱਚ 'ਹਸਬੈਂਡਰੀ' ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ "ਘਰੇਲੂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ; ਘਰੇਲੂ ਈਕੋ ਨਾਮੀ; ਘਰੇਲੂ ਪ੍ਰਬੰਧਨ; ਇਸਲਈ, ਕਿਫਾਇਤੀ ਦੀ ਕਠੋਰਤਾ; ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਪ੍ਰਬੰਧਨ." ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ 'ਪਸ਼ੂ ਪਾਲਣ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਚੰਗੇ ਆਰਥਿਕ ਨਤੀਜੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਜਨਨ। ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਜੋ ਪਸ਼ੂ ਪਾਲਣ ਦੇ ਕਿੱਤੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਯੋਗ ਪੇਸ਼ਾਨੇ 'ਤੇ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਨਿਵੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਪੈਦਾਵਾਰ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਛਿੱਲ ਅਤੇ ਟੈਨਰੀ ਉੱਨ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਉਪਜ ਵੀ ਮਹੱਤਵ ਮੰਨ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕਿਸਾਨ ਮਟਨ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਲਈ ਪਸ਼ੂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਲਈ ਕਾਰੋਬਾਰ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਸਮੁੱਚੀ ਵਾਪਸੀ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਲਈ ਟੈਨਰੀ ਉੱਨ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਗੈਰਵਾਜ਼ਬ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਈ ਵਾਰ ਕਤਲ ਕੀਤੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਬੋਨਮੀਲ - ਆਮ ਵਰਤੋਂ ਦੀ ਖਾਦ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ

ਨਰ ਪਾਲਕ' ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾਲਤਾ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰਨਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੈਰ-ਵਾਜ਼ਬ ਹੈ।

(30) 1971 ਦੇ ਸੀਡਬਲਯੂ ਨੰਬਰ 3693 ਅਤੇ 1971 ਦੇ ਸੀਡਬਲਯੂ ਨੰਬਰ 4141 ਵਿੱਚ, ਰਾਜ ਦੇ ਮੰਡੀ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਉਗਾਏ ਗਏ ਫਲਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਫੀਸ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਚੈਲੰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਸ਼੍ਰੀ ਡੀ.ਐਨ. ਅਵਸਥੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਮੰਡੀਕਰਨ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਇਤਿਹਾਸਕ ਪਿੱਠਭੂਮੀ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਤਪਾਦ ਦੇ ਉਤਪਾਦਕ ਨੂੰ ਵਿਚੋਲਿਆਂ ਅਤੇ ਮੁਨਾਫਾਖੋਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਰੱਥ ਬਣਾਉਣਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਪੈਦਾਵਾਰ ਲਈ ਇੱਕ/ਉਚਿਤ ਵਾਪਸੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਲਈ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ 1928 ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਬਾਰੇ ਰਾਇਲ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਹਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਹਵਾਲੇ *MCVS ਅਰੁਣਾਚਲਾ ਨਾਦਰ ਬਨਾਮ ਮਦਰਾਸ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ* (9) ਵਿੱਚ ਵੀ ਦਰਜ ਹਨ।

(31) ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਧਿਆਨ ਐਕਟ ਦੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵੱਲ ਵੀ ਦਿਵਾਇਆ,

"2. ਪਰਿਭਾਸ਼ਾਵਾਂ।

- (a) 'ਖੇਤੀ ਉਪਜ' ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਅਨੁਸਾਰ ਖੇਤੀਬਾੜੀ, ਬਾਗਬਾਨੀ, ਪਸ਼ੂ ਪਾਲਣ ਜਾਂ ਜੰਗਲ ਦੀ ਸਾਰੀ ਉਪਜ, ਭਾਵੇਂ ਪ੍ਰੋਸੈਸਡ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਾ;
- (f) 'ਡੀਲਰ' ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਅਧਿਸੂਚਿਤ ਮਾਰਕੇਟ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਅਧਿਸੂਚਿਤ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਪਜਾਂ ਦੀ ਖਰੀਦ, ਵਿਕਰੀ, ਸਟੋਰੇਜ ਜਾਂ ਪ੍ਰੋਸੈਸਿੰਗ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ, ਸਥਾਪਨਾ ਜਾਂ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਜਾਂ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਪਜਾਂ ਦੀ ਖਰੀਦ, ਵੇਚ, ਸਟੋਰ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ;
- (o) 'ਉਤਪਾਦਕ' ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਮ ਕੰਮਕਾਜ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਹੋਵੇ, ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਪਜ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਰਾਹੀਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਧਦਾ, ਨਿਰਮਾਣ, ਪਾਲਣ ਜਾਂ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜੋ ਡੀਲਰ ਜਾਂ ਬ੍ਰੋਕਰ ਜਾਂ ਜੋ ਡੀਲਰਾਂ ਜਾਂ ਦਲਾਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਫਰਮ ਦਾ ਭਾਈਵਾਲ ਹੈ ਜਾਂ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਸਮਝਦਾਰ ਹੈ

(9) ਏਆਈਆਰ 1959 ਐਸਸੀ 300

Mjs, Sohela Mai Dayal Singh, etc. v. The State Agricultural Marketing Board, Punjab, through its Chairman, Chandigarh, etc. (Sharma, J.)

ਬੁੱਧੀਮਾਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਗਾਇਆ, ਨਿਰਮਿਤ, ਪਾਲਣ, ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੁਆਰਾ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਉਤਪਾਦਨ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਉਤਪਾਦਕ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਜਾਂ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅੰਤਿਮ ਹੋਵੇਗਾ।

ਆਈ

(1) ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਤਪਾਦਾਂ ਦੀ ਖਰੀਦ, ਵਿਕਰੀ, ਸਟੋਰੇਜ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਸੈਸਿੰਗ 'ਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਸੂਚਨਾ: -

ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ, ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਤਪਾਦਾਂ ਦੀ ਖਰੀਦ, ਵਿਕਰੀ, ਸਟੋਰੇਜ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਸੈਸਿੰਗ 'ਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ*, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਕਿ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਜਾਂ ਸੁਝਾਅ ਜੋ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਤੀਹ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਾ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।"

ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਬਾਲ ਸ਼ਬਦ 'ਉਤਪਾਦਕ' ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਿਆਂ 'ਖੇਤੀ ਉਪਜ' ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਸਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 (ਓ) ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਉਤਪਾਦਕ ਦੁਆਰਾ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 (ਏ) ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ 'ਖੇਤੀ ਉਤਪਾਦ' ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਘੇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਮੱਸਿਆ ਲਈ ਇੱਕ ਸਹੀ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਧਾਨ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੁਦਰਤੀ ਅਰਥ ਦੇਣੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਦੁਆਰਾ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਤਪਾਦਾਂ ਦੀ ਖਰੀਦ ਆਦਿ 'ਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ 'ਨਿਰਮਾਤਾ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਕੇ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿਸਦਾ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਾਫੀ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਵਿੱਚ 'ਨਿਰਮਾਤਾ' ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੇ ਅਰਥਾਂ ਲਈ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਦੇ ਤਹਿਤ ਗਠਿਤ ਕਮੇਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਾਈਡ ਮਾਰਕੀਟ ਖੇਤਰ ਦੇ ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨੌ ਮੈਂਬਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਬਦ 'ਨਿਰਮਾਤਾ' ਹਾਸੀ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰ. ਇਸ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ 'ਖੇਤੀ ਉਪਜ' ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

(32) ਫਿਰ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਥ ਅਤੇ ਪਦਾਰਥ ਵਿੱਚ ਇਹ ਐਕਟ ਸਥਾਨਕ ਉਤਪਾਦਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਬਾਹਰੋਂ ਫਲ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਫੀਸਾਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ! ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਜੋ ਦਰਾਮਦ ਕੀਤੇ ਫਲਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਫੀਸਾਂ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਐਕਟ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਪੱਖੋਂ 'ਬਿਹਾਰ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ' ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ / ਚਾਰੁਸੀਲਾ ਦਾਸੀ (10)। ਇਹ ਇੱਕ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਧਾਰਮਿਕ ਟਰੱਸਟ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਹੋਣ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ। ਪੂਰੇ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜਿਸ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਟਰੱਸਟ ਸਥਿਤ ਸੀ, ਉਸ ਰਾਜ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਉਸ ਟਰੱਸਟ ਨੂੰ ਸੰਚਾਲਿਤ ਕਰੇਗਾ। ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਿਰੀਖਣ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚੱਲਦੇ ਹਨ:-

“ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਖੇਤਰੀ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਜਾਂ ਗਠਜੋੜ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਜੋ ਆਮਦਨ ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨ, ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਜੂਏ 'ਤੇ ਟੇਪ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਧਾਰਮਿਕ ਅਦਾਰਿਆਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। . ਖੇਤਰੀ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਦੀ ਭਰਪੂਰਤਾ ਵਿੱਚ ਦੋ ਤੱਤਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, (a) ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਅਸਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭਰਮਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ (ਬੀ) ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦੇਣਦਾਰੀ ਉਸ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਲਈ ਢੁਕਵੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ, ਇਸ ਲਈ, ਜਿੱਥੋਂ ਧਾਰਮਿਕ ਸੰਸਥਾ ਬਿਹਾਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਟਰੱਸਟੀ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਧਾਰਮਿਕ ਸੰਸਥਾ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੰਪਤੀ ਦਾ ਸਬੰਧ ਅਸਲੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਭਰਮਪੂਰਨ ਹੈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਮਿਕ ਸੰਸਥਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੰਪਤੀ ਇੱਕ ਏਕੀਕ੍ਰਿਤ ਸਮੁੱਚੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਜੇਕਰ, ਇਸ ਲਈ, ਟਰੱਸਟੀਆਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਦੇਣਦਾਰੀ ਲਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰੇਗੀ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਬਿਹਾਰ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਥਿਤ ਹੋਵੇ। ਐਕਟ ਅਜਿਹੇ ਟਰੱਸਟ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ਨਜ਼ ਨੂੰ ਵਾਧੂ-ਖੇਤਰੀਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਮਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਸਾਦ ਲਕਸ਼ਮੀਨੀਵਾਸ ਗਨੇਰੀਵਾਲ ਬਨਾਮ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (11) ਦਾ ਵੀ ਇਸੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਫਿਰ ਇੱਕ ਟਰੱਸਟ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਰਾਜ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਪਰਟੀ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਟਰੱਸਟ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਉਸ ਰਾਜ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਟਰੱਸਟ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਹਿੱਸਾ, ਭਾਵੇਂ ਵੱਡਾ ਜਾਂ ਛੋਟਾ, ਉਸ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਥਿਤ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਟਰੱਸਟ ਸਥਿਤ ਹੈ। .

(10) A.I.R. 1959 S.C.
1002.

M/s. Sohela Mal Dayal Singh, etc. v. The State Agricultural Marketing Board, Punjab, through its Chairman, Chandigarh, etc. (Sharma, J.)

(33) ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਕ ਸਲਾਹਕਾਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਟੇਰੀ ਟੇਰੀਅਲ ਗਠਜੋੜ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸ ਸਥਾਨ ਜਾਂ ਰਾਜ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਟਰੱਸਟ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਉਸ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਥਿਤ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਵੀ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਖੇਤਰੀ ਗਠਜੋੜ ਦੇ ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਇਸ ■ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਰਾਜ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਸਹਾਇਕ ਉਪਾਅ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਤਪਾਦਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ। ਇੱਕ ਕਮੇਟੀ. ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਪਜਾਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਨਾਲ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਲਈ ਰਾਖਵੇਂ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਖੜੋਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। 'ਪਥ ਅਤੇ ਪਦਾਰਥ' ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਦਰਾਮਦ ਕੀਤੇ ਫਲ ਵੀ 'ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਪਜ' ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਅਧੀਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ, ਸਟੋਰੇਜ ਆਦਿ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਸੀ।

(34) 1971 ਦੇ ਸੀਡਬਲਯੂ ਨੰਬਰ 4199 ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਪੂਰਨ ਚੰਦ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਕੀਟ ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਸਥਾਨ ਮਾਰਕੀਟ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਪਾਰਕ ਅਹਾਤਾ ਉਸ ਖੇਤਰ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਾਰੋਬਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਪਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਹੈ। (ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਮੁਕੰਮਲ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਫੀਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਰਿਆਇਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ; ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹੋਵੋ।

(35) 1971 ਦੇ ਸੀਡਬਲਯੂ ਨੰਬਰ 4436 ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ ਆਹਲੂਵਾਲੀਆ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਇਸ ਕਾਰਨ ਖਰਾਬ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਜਿਸਟਰਡ ਪੋਸਟ ਦੁਆਰਾ ਕਮੇਟੀ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ. ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਵੀ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੋਰਡ ਦੇ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਨੇ 25 ਮਈ 1971 ਦੇ ਪੱਤਰ ਨੰਬਰ 6510-75 ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਰਜਿਸਟਰਡ ਕਵਰ ਹੇਠ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਬਾਰੇ ਸੁਝਾਅ ਸੀ। . ਇਸ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਦਬਾਇਆ।

(36) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਕੀਲ ਵੱਲੋਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨੁਕਤਾ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ।

(37) ਉੱਪਰ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਖਰਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ।

ਸੰਦਰਭਵਾਲੀਆ, ਜੇ.—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਕੇ.ਐਸ.ਕੇ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ-ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁੱਕਦੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਪ੍ਰਭਾਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ

ਅਪੀਲੀ ਅਪਰਾਧੀ

ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਪੱਤੜ ਅਤੇ ਮੁਨੀ ਲਾਲ ਵਰਮਾ ਜੋ.

ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਫੁਲਾ ਰਾਮ, - ਜਵਾਬਦਾਰ।

1968 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰ. 1174।

3 ਅਪ੍ਰੈਲ 1974 ਈ.

ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਅਸੈਂਸੀਅਲ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਮੋਨਟੇਨੈਂਸ ਐਕਟ (1947 ਦਾ XIII)- ਧਾਰਾਵਾਂ 5 ਅਤੇ 7- ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ (1898 ਦਾ ਐਕਟ V)- ਸੈਕਸ਼ਨ 190(1) ਅਤੇ 200 (ਏਏ)-ਭਾਰਤੀ ਸਬੂਤ ਐਕਟ (1372 ਦਾ 1) —ਸੈਕਸ਼ਨ 56 ਅਤੇ 57(7)-ਪੁਲਿਸ ਐਕਟ (1861 ਦਾ V)—ਸੈਕਸ਼ਨ 22 ਅਤੇ 29 — ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਗਜ਼ਟਿਡ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਪੱਖੋਂ—ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ—ਕੀ ਸਾਬਤ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ—ਪੁਲਿਸ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ